

Продължавам с поредицата на игумения Валентина Друмева, посветена на репресиите и гоненията на духовници по време на комунистическия режим, като тази неделя в [библиотеката](#)

на

desebg.

com

представям

том 11

от

„Български свещеници, пострадали и гонени за вярата в най-ново време“.

„В православния храм при светата литургия небето слиза на земята. По неизразимата Божия милост и велико снизхождение към падналия човешки род, Дух Свети слиза и претворява хляба и виното в бяло и кръв Христови“.

С тези думи Валентина Друмева, игумения на девическия манастир „Свето Въведение Богородично в Калофер, ни въвежда в том 11 от своята поредица за жертвите на комунизма сред българското духовенство.

Тя описва великото тайнство, за да подчертае ролята на земният съслужител на невидимите ангели и светии – свещеникът. И продължава:

Български свещеници, гонени от БКП заради вярата (част 11)

Написано от Христо Христов
Неделя, 02 Октомври 2016 19:24

„Затова изпитанието на свещенослужителите през атеистичния период у нас беше голямо. Не е възможно душата, която е пяла молитвено като птица, огряна от светлината на изгряващото Слънце на правдата, да пожелае безнадеждния грач на нощна птица, глъхнещ в непрогледния мрак на безбожието!”

С тези думи авторката ни въвежда в животоописания на още 47 божии служители с трагични съдби на преследвани и репресирани при тоталитарното управление на БКП.

Включени са и три отделни разказа за свещениците от селата Орсоя и Василковци.

Събирани с голяма любов и чувство за дълг към жертвите игумения Валентина Друмева предава в своята поредица нечутия за поколения българи подвиг на над 500 служители на Христа, погубени, измъчвани, безследно изчезнали, съдени и затваряни в затвори или въдворявани в лагери.

В том 11 може да прочетете за преследвани свещеници от десетки населени места в страната, сред които: Варна, Враца, Ихтиман, Русе, Добрич, Пазарджик, Кърджали, Девня, Свиленград, Априлци, Угърчин и селата Енчовци, Вакарел, Ломци, Левка, Долна Вереница, Белица, Житница, Димитровче, Друмево, Дерманци и др.

Повечето от тях са енорийски свещеници, но в този том игумения Друмева ни представя подробен разказ за малко известните репресии, на които веднага след 9 септември 1944 г. е подложен Врачанският митрополит Паисий (1930-1974). Той е един от двамата митрополити (заедно с бъдещия патриарх Кирил), които са арестувани през октомври 1944 г. и изтезавани и унижавани в ареста до март 1945 г.

Преди да бъде подложен на бой в ареста той е изричал: Ако е рекъл Бог, ще умра за Христа!”. След като мъчителите му спирани изтезанията, той отронвал: Вие не сте виновни. Вие не знаете какво правите”.

След освобождаването митрополит Паисий не се уплашил и продължил да отстоява задълженията си към църквата и вярата. Той се противопоставя на арогантното

Български свещеници, гонени от БКП заради вярата (част 11)

Написано от Христо Христов
Неделя, 02 Октомври 2016 19:24

държание на председателя на Президиума на Народното събрание Нейчо Нейчев при среща с него през 1950 г. , на която Светият синод поставя въпроса за създаване на нормални условия при преместването на Софийската духовна семинария в Черепиш, а също така поставя искането за увеличаването на броя на свещенослужителите.

След тази среща митрополит Паисий е свален от поста наместник-председател на Светия синод, той като режимът се убедил, че срещу себе си има архиерей, предан на вярата и църквата.

Подобно поведение откриваме и при други свещенослужители, независимо от по-ниския им сан. Такъв е случаят с отец Васил (Васил Тодоров Стаменов) от село Ведрина, Добричко.

Намразен от местните комунистически власти, че извършва молебени за дъжд, които се изпълват, той е обвинен, че е организатор на сборища.

Арестуван е в дните на Рождество Христово през 1948 г. без семейството му да знае в продължение на месец къде се намира той. В ареста няколко биячи си го „предавали“ един на друг – биели и измъчвали системно, за да си признае обвинението, че е подготвял бунт против народната власт.

Години по-късно, когато децата на свещеника пораснали той им разказвал, че не се страхувал своите мъчители, защото вярвал, че те не могат да му сторят нищо повече от това, което Бог им разреши.

По заведеното срещу него дело прокуратурата е искала смъртна присъда, но отец Васил е осъден на 10 години затвор, които започнал да излежава във Варненския затвор. Там му предложили да стане сътрудник на ДС и да се откаже от църковната си служба. Не го направил, поради което последвало жестоко наказание – 11 месеца престой в карцер.

Оттам го откарали в лагера „Белене“. Там свещеникът помагал на по-слабите с труд и

Български свещеници, гонени от БКП заради вярата (част 11)

Написано от Христо Христов
Неделя, 02 Октомври 2016 19:24

подялба на оскъдната храна, което е било забранено и следвали наказания. След две години в „Белене“ отец Васил е откаран в Старозагорския затвор.

Благодарение на застъпничеството на патриарх Кирил той е освободен оттам през 1953 г. ДС продължила да го преследва и да му пречи да започне да служи. Подробности за съдбата му е разказал пред игумения Валентина Друмева сина на отец Васил Веселин Стаменов, а тя ги предава на нас и следващите поколения.

Игумения Валентина Друмева, „Български свещеници, пострадали и гонени за вярата в най-ново време“, том 10, издава Славянобългарски манастир „Св. Вмчк Георги Зограф“, Света гора, Атон, 2012 г., 263 страници.